

[Skjerbæk.]

maa gentage, som jeg sagde i Eftermiddags, at det er et Omraade, hvor det er meget vanskeligt at sige noget helt præcist. Man kan gaa ud fra forskellige Ting. Man kan f. Eks. gaa ud fra de Procenter af den samlede Befolkning i Aldersklasserne fra 65 til 70 Aar, som nu har Aldersrente. Derom er det oplyst for os gennem Bemærkningerne til Lovforslaget, at 31,7 pCt. af Mændene og 41,7 pCt. af Kvinderne har Aldersrente; omsat i hele Tusinder betyder det 16 000 Mænd og 24 000 Kvinder, altsaa i alt 40 000. Vender man sig saa til Aargangene fra 60 til 65 Aar, maa man først erindre, at disse Aargange er ikke saa lidt talrigere end Aargangene fra 65 til 70. Paa den anden Side er der nogen Sandsynlighed for, at den Procent af disse Personer, der vil søge Aldersrente, vil blive noget mindre. Gaar vi ud fra en noget lignende Procent som den, der gælder for 65—70-aarige, altsaa ca. 30 pCt. for Mændene og ca. 40 pCt. for Kvinderne, vil det i Forhold til det Antal Personer, der findes i Aargangene fra 60 til 65 Aar, give 19 000 Mænd og 27 000 Kvinder, altsaa i alt 46 000. Jeg mener ikke, at Tallet vil komme saa højt op, men jeg tror paa den anden Side heller ikke, at det vil komme saa langt ned, som Ministeren mente at kunne regne med, nemlig ca. 30 000 nye Aldersrentenydere, hvorfra saa skal trækkes de ca. 8 000, som allerede har Aldersrente.

Procenterne for den nuværende Aargang mellem 65 og 66 Aar, altsaa en Aargang, hvor man maa regne med, at en Del holder sig tilbage, fordi man ikke straks søger Aldersrente ved det fyldte 65de Aar, hvis man har noget at bestille, udgør efter de Oplysninger, vi har faaet, 21 pCt. af Mændene og 32 pCt. af Kvinderne, og hvis vi sætter disse Procenter i Forhold til de Aargange, vi maa regne med paa Grundlag af de Tal, vi har faaet for de 60- og 65-aarige, vil det give 13 500 Mænd og 21 900 Kvinder, det vil sige 35 400 i alt, og selv om vi saa trækker de 8 000 fra, saa kommer vi alligevel til højere Tal end dem, den højtærede Minister har regnet med.

Jeg er klar over, og det blev ogsaa sagt tydeligt af den højtærede Minister, at der vil blive nogen Besparelse for Kommunerne ved, at der spares nogen Kommunehjælp, men til Trods derfor tror jeg, at den nye Lov, hvis den gennemføres saaledes som foreslaet fra Regeringens Side, vil blive en meget dyr Foranstaltning, og jeg maa gentage, at jeg har den Overbevisning, at den særlig vanskelige Tider vil virke til, at de

ældste Aldersgrupper gaar ud af de arbejdendes Rækker. Det kan godt være, at de ikke selv særlig gerne vil, men der kan komme saa mange Forhold frem, som kan påvirke, at det gaar dem saaledes. En Arbejdsgiver, som staar over for at skulle vælge mellem en 55-aarig og en 60-aarig, vil ganske naturligt sige: Jeg behøver ikke at tage særligt Hensyn til den 60-aarige, for han har Ret til at faa Aldersrente. Det kan ogsaa være, at man i en Flok af Arbejdere, som arbejder sammen, vil anlægge det Synspunkt, at den 60-aarige dog er nærmest til at trække sig tilbage, hvis Valget staar imellem, om en 60-aarig eller en yngre, som maaske har større Forsørgerbyrder, skal beholde det Arbejde, der er. Endelig er der det Synspunkt, som jeg ogsaa tillægger stor Vægt, at hvis man nu paa ny nedsætter Aldersrentegrænsen, saa kommer man aldrig bort fra den igen. Det vil i hvert Fald være grumme vanskeligt, naar man igennem mange Aar indarbejder den Anskuelse i Befolkningen, at man har Ret til Aldersrente fra det 60de Aar.

Det er ogsaa blevet sagt, at hvis man gør Antallet af Aldersrentenydere større, saa bliver enhver nok saa lille Forbedring saa meget kostbarere.

Under Hensyn til det her anførte, maa jeg paa ny anbefale, at man stemmer for de af det konservative Mindretal stillede Ændringsforslag.

Nøhr: Det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen vilde forsøge at opstille et Modsetningsforhold mellem, hvad jeg havde sagt om det sandsynlige Antal af nye Aldersrentenydere efter dette Lovforslags Gennemførelse, og hvad den højtærede Socialminister havde sagt derom. Det vil imidlertid ikke lykkes det ærede Medlem. Hvad jeg fremhævede var, at de Beregninger, som er foretaget i Socialministeriet om dette Spørgsmaal, sikkert er saa rigtige, som saadanne Beregninger kan være, men hele Grundlaget er usikkert, det er ikke muligt med Sikkerhed at fastslaa absolut bestemte Tal. Det var min Betragtning om dette Spørgsmaal, og den falder nøje sammen med de Bemærkninger, som den højtærede Socialminister har gjort ved Lovforslagets Fremsættelse. Der er intet Modsetningsforhold, og det ærede Medlem kan altsaa ingen Trøst hente hos mig i saa Henseende.

Hvad angaar de Udtalelser, der er fremsat om Venstres Del i Ansvaret, saa gælder det samme. Det, som den højtærede Socialminister og jeg har udtalt herom, er, at Venstre naturligvis ikke kan løbe fra sit